

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: N:r 11. Årg. 35.
J.E. LUNDAHL 1 Juni 1917.

Inför ett nytt årsmöte.

Om några dagar samlas ombuden från Svenska Missionsförbundets församlingar till ett nytt årsmöte. Det är betydelsefulla milstolpar på utvecklingens väg, som Förbundet under dessa möten passerar. Sådan den tid är, vari vi nu leva, bli ock dessa milstolpar med varje år alltmera betydelsefulla. När vi rikta blicken mot framtiden, är det icke heller utan en viss oro, vi ställa framför oss den frågan: Hurudan skall utvecklingen gestalta sig för vårt Missionsförbund under de år, som komma, och vilken framtid har Gud ämnat åt detsamma? Skall Svenska Missionsförbundet visa sig mäktigt att fylla de krav, som tidsförhållandena ställa på detsamma? Skall det alltfort kunna bevara sin ställning — icke endast bevara den, sådan den är, utan alltmera stärka och utveckla denamma? Skall vårt förbund alltfort tillväxa i inre kraft och yttre omfång i vårt land, och skall det få utvidga sina fält även på den yttre missionens område?

Svaret på dessa frågor står i Guds hand. Vi leva emellertid i en brytningstid av sådan betydelse, att dess like väl aldrig varit. De krafter inom

Innehåll:

Inför ett nytt årsmöte.
Från Expeditionen.
Avgudaprästerna och
läkaremissionen i Kongo.
Från vår yttre mission.
Kvinnan och missionen.
Program för årsmötet.

KELL
BERG

folkvärlden, som under de sista åren alltmer lösgjorts ur sin förut bundna ställning och som nu börja göra sin vilja gällande i staternas och folkens utveckling, äro ännu omöjliga att bestämma såväl till sin kraft som till sitt rätta värde med hänsyn till mänsklighetens välfärd. Visst är emellertid, att mycket av det bestående kommer att slås ned och att nya förhållanden komma att inträda i flera avseenden. Vända vi blicken mot den icke kristna världen, möta oss också där många tecken, som visa, att en ny tid står för dörren. Särskilt gäller detta Österns stora folk, där de gamla religionerna hålla på att ramla och icke längre kunna sammanhålla folkskarorna. Men vad skall komma istället? Skall materialismen få väldet i dessa länder eller skall Jesu Kristi religion bli härskande? Gud

allena vet, huru de nya tiderna komma att gestalta sig.

Vad ett missionssällskap sådant som Svenska Missionsförbundet, vars verksamhet sträcker sig såväl över hela vårt land, som till stora områden i den icke kristna världen, framför allt behöver i denna tid och under dessa förhållanden, är den Helige Ande kraft. Missionsförbundet behöver penningar, det behöver personliga krafter, men det behöver framför allt den segerkraft, som övervinner världen även i dess allra starkaste gestalt. Denna segerkraft måste göra sig gällande hos arbetarna på de inre och de yttre fälten, den måste finnas hos ledarna och den måste genomtränga församlingarnas enskilda medlemmar. Huru-dant är då förhållandet inom Svenska Missionsförbundet för närvarande? Så mycket kunna vi säga, att den ekonomiska ställningen är jämförelsevis god, kanske bättre än den varit på långa tider. Men ekonomisk kraft är icke detsamma som andlig kraft, icke ens inom ett missionssällskap. Att offervilligheten är stor, är visserligen ett bevis på församlingsmedlemmarnas nitälskan för sin verksamhet. Men vid bedömandet av denna sak måste man ock räkna med förhandenvarande konjunkturen och det värde penningen har såsom varuförmedlare och i den allmänna uppfattningen. Vi leva i en tid, då människorna icke på långt när i så hög grad som förr anse det vara lönt att »spara och lägga i hög», som det heter. Att den ekonomiska ställningen är god, är ju dock ett under alla omständigheter mycket glädjande faktum. Vilja vi sedan undersöka, huru det förhåller sig med Missionsförbundets

personliga krafter såväl vid ledningen som på de olika arbetsfälten, så måste vi under tacksamhet säga, att Gud hittills givit, vad som behöfts. Det är ock vårt hopp, att Gud alltfort skall giva de rätta männen på de rätta platserna.

Men ha vi den andekraft, som är av nöden i dessa viktiga tider? Ha vi vår tro så djupt rotad i Guds nåd och kärlek, att den är stark nog att möta de väldiga stormar, som efter alla tecken att döma hålla på att inbryta över den gamla kristenheten? Att Kristi församling i stort skall bestå provet, därpå tvivla vi icke ett ögonblick. Men skall Svenska Missionsförbundet såsom organisation visa sig äga den kraft, som fordras för att i tider, som komma, icke blott fylla de uppgifter, som det hittills har fyllt, utan visa sig vuxet att mottaga nya och större? Ty att Gud har större uppgifter än hittills i beredskap åt oss, det ligger i öppen dag. Skola vi kunna fylla dem? Eller skola andra krafter kallas härtill, som äro bättre rustade än vi? Hittills har vår verksamhet haft framgång. Missionsförbundets utveckling har varit rent av häpnadsväckande. Kanske har till följd därav under medgångens dagar fostrats fram en viss känsla av självtillräcklighet, som icke känner sin andliga fattigdom och sitt ständiga beroende av Gud i så hög grad som önskligt vore? Att leva i detta medvetande är dock förutsättningen för framgång på det andliga området. Känna vi den närvarande tidens krav tillräckligt och äro vi skarpsynta nog och ödmjuka nog att inrätta oss efter desamma, så långt det är oss möjligt? Är förskräckelsen för synden tillräckligt stor i våra

församlingar? Föres en stadig kamp på liv och död mot det onda i alla dess former, även då det gäller världsväsande, girighet och mammonsdyrkan? Vi fälla icke några omdömen, vi blott fråga. Var och en må själv överväga ställningen och, i den mån han känner

ansvar för det hela, inför Gud rannsaka sitt hjärta och sin vandel. Framför allt gäller det att bedja Gud giva varje församlingsmedlem, varje missionsarbetare och varje ledare ett allt större mått av andekraft, ansvarskänsla, insikt och ödmjukhet.

J. E. Lundahl.

Konferensen och årsmötet. | Om några dagar sammanträder i Stockholm Svenska Missionsförbundets trettionde generalkonferens. Vi bedja att få hälsa samtliga ombud och deltagare på det allra hjärtligaste välkomna till denna högtid. Må Gud giva oss en god konferens och låta sitt namn varda förhärligat under densamma! Må Han leda förhandlingar och beslut, och må alla möten och alla föredrag präglas av Hans Helige Andes närvaro! Förutsättningen för allt detta är — såsom vi ock i ett föregående nummer framhållit — att vi alla komma med behövande hjärtan och under bön om Guds hjälp och ledning. Må därför dessa förutsättningar i rikt mått finnas hos alla deltagarna!

* * *

Missionsskolans avslutning. | Fredagen den 25 maj hölls examen och avslutning vid Missionsskolan på Lidingön. Sedan examenslektionerna hållits, samlades deltagarna i hörsalen, där elevernas sångkör sjöng ett par nummer och pianomusik utfördes. Eleven Lundgren höll därefter ett intressant föredrag om riktlinjer för Svenska Missionsförbundets kommande utveck-

ling. Efter en paus hölls så den högtidliga avslutningen, varvid tal höllos till eleverna av lektor Waldenström och rektor Mosesson, betyg utdelades och skolstyrelsens tack till lärarna framfördes av predikant J. Nyrén.

På eftermiddagen var en festlighet anordnad för missionsläraren *J. F. Grufman*, som nu lämnat sin befattning som lärare vid Missionsskolan efter ett mångårigt, synnerligen värdefullt och troget arbete. Vid festen höllos flera tal, vari styrelsens, kamraternas och elevernas varma tack framfördes till den avhållne läraren.

I det vi tacka Gud för den välsignelse Han genom magister Grufman låtit komma vårt Missionsförbund till del, uttala vi den önskan, att hans kommande levnadsdagar må bli ljusa och glada och präglas av Guds rika välsignelse.

* * *

Julsändning till Kina. | Då det synes vara möjligt att allfort sända varor till Kina, vilja vi härmed uppmana alla, som önska ihågkomma sina vänner och anhöriga bland missionärerna i detta land med någon uppmuntran till julen, att insända gåvor för detta ändamål till Svenska Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, före den 15 nästkommande augusti. Varor, som komma efter den tiden, riskera att ej komma med i sändningen. Inga matvaror böra sändas, då nästan alla sådana äro exportförbjudna — utom torkad frukt och lingon, som äro synnerligen välkomna. För för-

samlingar och föreningar, som underhålla skyddslingar i Kina, gives samtidigt tillfälle att nå dessa med någon gåva. Kontanta penningar äro i detta fall också mycket välkomna och fort-skaffas till respektive adressater genom Expeditionen.

Insändare av gåvor må se till, att inga tyska varor sändas, ty sådana kunna på grund av krigsförhållandena icke befordras.

Försändelserna böra åtföljas av

1. tydliga adresser;
2. mått och vikt (å ett stycke tyg

t. ex. böra finnas uppgifter både om antal meter och om tygets vikt);

3. Varans värde.

Med hänsyn till de dyra frakt- och assuranskostnaderna vore det tacknäm- ligt, om hjälp till dessa kostnaders betäckande samtidigt bleve insänd till Expeditionen.

Till Kongo och Ost-Turkestan ha vi ännu inga utsikter att kunna sända varor, så att de komma fram till julen. Däremot emottagas med största tack- samhet penningegåvor för julfester o. d. på dessa fält.

Avgudaprästerna och läkaremissionen i Kongo.

Av d:r *Georg Palmcr.*

Avgudaprästernas inflytande över för- hållandena bland det hedniska folket i Kongo är lika vittomfattande och mångskiftande, som de amuletter och fetischer, de förfärdiga och inviga, växla i form och uppgift, och de ut- göra i sanning en brokig samling. Det finns små amuletter att bära i ett halsband eller omkring handleden för att ge skydd mot trolldom och onda andemakter, lycka vid jakt och fiske, säkerhet på karavanvägen och floden, framgång i affärer o. s. v. Några hop- flätade halmstrån, snodda omkring ett träd, skydda det för åverkan, en påse, innehållande ett par stenar, hänges utanför huset eller vid fältet för att skydda för tjuvar, vilka, om de trots detta skulle våga sig fram, straffas med ett bräck lika stort som stenarna i säcken. Det finns tjuvtals små hus- gudar att skydda hus och härd, att bevara för sjukdom och för slitningar i äktenskapet. Man låter förfärdiga fetischer, med vilkas hjälp man kan inverka på andra människor. Gudar finnas av trä, andra bestå av påsar, snäckor, pumpor, lergrytor eller dylikt, innehållande en hisklig blandning av röd lera, krita, ödleskinn, ormskinn, ormkäkar, fågelnäbbar, klor, tänder,

våxtämnen av varjehanda slag o. s. v.; det hela täckes av kattskinn, apskinn och annat och förses med olika skram- lor. De tjäna till att bota sjuka, uppen- bara troll och tjuvar, ge familjen barn, nedkalla regn o. s. v.

Infödingarna tro blint. Huru mycket prästen själv tror, är svårt att säga, då han vid försök till pumpande i detta stycke blott ler slugt och säger något om att »vi svarta äro så okun- niga».

Nog se infödingarna, att prästen ofta misslyckas i sina förehavanden och och att de amuletter han invigt ej hålla vad de lova, men det förklarar alltid därmed att en annan har en starkare Gud, att andarna ej äro tillfredsställda med de offer de få eller att Nzambi (den okände, store anden) står emot dem — och prästen gör en ny fetisch och behåller sitt anseende.

D:r R. H. Nassau berättar om en inföding i Gabun, vilken så fast trodde på sin amulets förmåga att skydda sin ägare för skott, att han erbjöd sitt breda bröst som skottavla för doktors winchestergevär. Då samme inföding trots denna sin amulett, som också skyddade vid jakt för det jagade djurets raseri, blev dödligt sårad av

en elefant, ombesörjde han, innan han dog, att några av hans hustrur, vilka han anlagat för att ha förtrollat hans gevär, blevo på det grymmaste straffade därför.

Det är något av denna fasta tro på fetischerna, som kommer prästerna till del och som gör, att folket fruktar dem. Prästens inflytande sträcker sig från den obetydligaste vardagsdetalj till bestämmande över sina medmänniskors liv och död. Vid barnets inträde i livet förser han det med amuletter och ger föreskrifter om förbjudna handlingar, t. ex. ätande av vissa maträtter, vårdslöst handhavande av vissa föremål o. s. v. Vid inträffande allvarliga sjukdomsfall bestämmer han orsaken liksom han föreskriver bote-

en fruktan för de gamla gudarna och deras representant, avgudaprästen, vilken ej eus denna gudomliga makt tyckes kunna övervinna. Jag var på vandring nära Nganda station och kom till en by, i vilken utanför ett hus hängde en rätt stor och av många-handa hopfogad fetisch, som jag bad att få köpa. Det fick jag gärna. Jag bad en av mina bärare taga hem den åt mig, men han såg förskräckt ut och ryggade tillbaka. Jag vinkade åt en av mina kristna bärare, men ej heller han var vågad. Jag tog ner den själv, såg på den, vände på den och undersökte den. Sedan vågade alla taga den och bära den. Enligt deras tanke hade jag genom mitt handlingssätt gent emot guden tagit

Flodlandskap i Kongo.

medel. Ar orsaken till sjukdomen trolldom, utpekar han de för denna trolldom misstänkta och ger dem giftbägaren att tömma för att de sålunda skola bevisa sin oskuld. Genom detta grymma sätt att gå tillväga blir prästen orsak till en massa människors hemska död.

En neger kan genom kristendomens härliga makt från att vara en tjuv förvandlas till en ärlig man, från lögnare till en sanningsenlig människa, från drinkare till en nykter och god man, från en polygamist förvandlas till en god husfader i engifte, från en vanlig rå, okunnig hedning omgestaltas till en hyfsad, ordentlig, rätt kunskapsrik människa, han kan i nästan allt bli en ny skapelse. Djupt inne i hans själ ligger dock trots allt detta kvar

dess straff på mig, och var och en, som sedan rörde vid den, kunde vara fullkomligt obekymrad.

D:r Nassau berättar, att han ofta såg sina närmast stående kristna infödingar kasta undan sina nagelavklipp långt bortåt gräset, detta därför att ingen, som ville skada dem, skulle kunna använda nagelbitarna till en avgud, med vilkens hjälp han kunde till och med döda dem.

Längst bibehåller prästen sitt inflytande genom sin hjälp i sjukdom och lidande. Detta är tydligt nog. Dels är hans hjälp ej alltigenom humbug, dels finnes ingen annan hjälp att få i många fall, ty det är långt till missionsstationen eller ock finnes ej heller där någon, som kan hjälpa.

Prästen kan rätta benbrott, ibland oklanderligt, han känner värdet av svettbad, ångbad, koppning och massage, han nämner feberstillande medel och laxérmedel bland kända mediciner o. s. v. Vill man därför rätt motarbeta prästens inflytande, som han äger genom sin verksamhet som medicinman,

Flodövergång i Kongo.

måste man ersätta honom med andra hjälpare. Läkaremissionen måste träda verksamt emellan.

Prästen anar oråd, och hans sätt att uppträda för att behålla sitt välde skiftar betydligt. Ibland uppträder han som vår öppne fiende. Han försöker med all sin makt att hindra folket att komma till oss, han stör våra möten

och hotar och förbannar våra medlemmar. Denna öppna fiendskap skadar dock ganska litet.

Farligare är prästen, när han blandar upp sina hedniska vidskepelser med de vitas kunskap om behandling av de sjuka. Detta händer ej så sällan. Han kommer själv till missionsstationen,

då han blir sjuk, eller låtsar han sig vara sjuk, eller också sänder han andra. Den medicin, som erhålles, blandar han i sin avgud och botar sedan lika bra som den vite. Så t. ex. går det lätt för honom att skaffa sig litet kina och med tillhjälp därav häva malariafeber hos barnen. Han förskaffar sig santonin och utdriver med sin avgud de intestinala parasiterna lika bra som missionärerna. Aldrig ger han sin medicin öppet, som den vite gör det; alltid sker det i förening med avgudaceremonier. Detta är farligt för den svage kristne. Han vill ha med av prästens nya kraft mot sjukdomen men måste för att få det deltaga i de ceremonier, som föreskrivas. Mången omvänd hedning har fallit tillbaka i hedendom den vägen.

Att lämpligen motarbeta fetischprästen är ett rätt svårt problem, särskilt då det gäller läkaremissionens sätt att gå tillväga.

Från Gabun berättas om en köpman, som för att få infödingarna att ge honom sina varor för ett mycket lågt pris, lät göra sig en stor avgud, som han förde med sig på sina resor bland folket. Frukten för denne gud gjorde människorna till köpmannens lydiga slavar. Ett sådant experiment är lika farligt som ovärdigt och omoraliskt. De infödda komma snart nog underfund med gudens makt och se, att han ej är förmer än deras egna,

respekten bytes i hat, som kanske tar sig uttryck i våld.

Att vi emellertid under utövändet av läkareverksamheten bland Kongos folk utan vår egen förskyllan komma att i folkets ögon använda oss av köpmannens metod, är en helt annan sak. Många av de instrument, vi använda, liksom den medicin, vi ge, bli i infödingarnas ögon likvärdiga med deras fetischer och amuletter, och den vite blir en mäktig trollkarl eller t. o. m. »överstepräst», som en präst kallade mig, då han kom för att få hjälp och jag på skämt frågade, om han ej kunde hjälpa sig själv, han som hjälpt så många andra. Vi motarbete denna tro genom undervisning och ett öppet framträdande, och det går ganska bra att få folket bort ifrån den grövsta vantron åtminstone, på samma gång som vi genom detta öppna uppträdande ta udden av all anklagelse emot oss.

Den hjälp, vi lämna, är vårt bästa vapen. Den kan dock lämnas något olika. Ett ganska vanligt sätt är att delvis tillmötesgå infödingens önskan om hjälp enligt gamla beprövade prästmetoder. En amerikansk läkare, som verkat länge bland folket i Kongo, sågs en dag blåsa ett vitt pulver i ögat på en karl under mottagningen på kliniken. På fråga, varför han gjorde detta, gav han det korta svaret: »Jo, ser du, man måste ge detta folk, vad de vilja ha, innan man får ge dem, vad de skola ha.» Efter den principen ha många handlat, ja, kanske varenda en, som har sitt arbete bland de sjuka

därute, har fallit offer för frestelsen någon gång. Ty det är en frestelse, om jag ej gillar principen. En moder kommer med ett mycket sjukt barn. Det har ett svårt anfall av malaria. Barnet skall ha kina. Kanske detta ej går att ge annat än som insprutning. Modern säger emellertid, att barnet skall ha »biankosa» (medicin att smörja på) såsom prästen behandlar det. Får hon ej det, så går hon. Skall jag lämna barnet åt dess öde på grund av moderns envishet, eller skall jag rengöra låret med litet jod-sprit och låta det tjäna att tillfredsställa moderns krav på »biankosa» även genom att stryka litet i huvudet eller på bröstet samt låta denna påstrykning följas av den rätta behandlingen, som då blir tillåten?

Man kan naturligtvis driva saken väl långt, men nog kan tillvägagångssättet rättfärdigas, även om vägen att fostra folket sålunda blir mycket längre och svårare att vandra. I allmänhet torde nog den metoden att genast och kraftigt bryta mot infödingarnas vidskepliga tänkesätt vara att föredraga. Nog stöter det emot än här och än där och ibland rätt allvarligt, men i längden ger det det bästa resultatet. Att på allt sätt försöka hjälpa de många lidande, vi ha ibland oss, att så skickligt vi förmå ge vår hjälp och så kärleksfullt vi kunna, är vägen till framgång. Ingen förbättring i sjukvårdsarbetet härute är lönlös. Mätte den dag snart komma, då vi i ordentliga hus få hyra in våra kära sjuka, särskilt alla våra sömnsjuka.

Stor är Herren och högtlovad, fruktansvärd är han mer än alla gudar. Ty folkens alla gudar äro avgudar, men Herren är den, som har gjort himmelen. Ps. 96: 4, 5.

Från vår yttre mission.

På resa.

Av Gustaf Cederlöf.

Klockan är sex på morgonen. I halvdagern se soldaterna i stadsporten ej så noga vad det är för ett sällskap, som närmar sig, utan ropa helt barskt: »Halt!» Våra bärare sätta ned sina bördor men taga åter upp dem, sedan jag sagt ett par ord till soldaterna. Stadsporten öppnas ej förrän halv sju vid det här laget, men sedan mitt kort varit inne hos befälhavaren för vakten, vrides nyckeln om i det gamla rostiga låset, bommen tages undan, och porten öppnas. Ut kommer vårt sällskap och därmed jämt, de övriga få vänta, tills porten öppnas i vanlig tid. En utlännings visitkort är ännu ett »Sesam, öppna dig!» Huru länge återstår att se. Vål så länge förtroendet ej missbrukas. Vårt mål för dagen är

Ianglo,

där vi hava en utstation, och dit vi komma med en liten ångslup. Vägsträckan är omkring tre mil och tillryggalägges på två och en halv timme. Först över floden i en liten roddbåt. Redan där börjar vårt Pu tao, d. ä. utbreda läran, i det att vi samspråka med båtsmannen om Gud och hans ord. När allt kommer omkring, så har han en son i vår gosskola och är ej obekant med oss och vårt arbete. I mitt sällskap är vår medhjälpare Hsu. Vi äro snart över och lägga till vid en liten ångbåt, med vilken vi förut ofta rest. I god tid komma vi, och det är ju bättre än att komma försent. En gammal bekant är dock redan där med köksattiralj och med gröten färdig

till servering. På mindre än en timma, som vi vänta, serverar mannen gröt till passagerarna. Varje portion kostar omkring fyra öre. Det är en lätt frukost, närande och hälsosam, kokt av ris och arrawrot. Nu lägga vi ut. Att det föres ett öronbedövande larm, det tänker man ej på, ty man är ju i Kina. På resan nedåt vandrar jag omkring och bjuder ut mina böcker. Ej alla äro villiga att i tidig morgonstund köpa sådana. Somliga se ut, som om de vaknat på orätt sida, men när affären är över, har det dock gått åt ett trettiotal förutom dubbelt så många traktater och kalendrar. Men nu äro vi strax vid målet. Där uppe på stranden står ju vår vän K'oh och väntar oss. Han är missionens arbetare på platsen. Två bärare för våra saker, och så upp för den branta flodstranden. Äro vi redan framme? Att vår mission bodde så nära stranden, det visste jag ej. Det är nämligen mitt första besök där, sedan jag kom till Wuchang i höstas. Kapellet är trevligt och gästrummet och hela huset för resten, men det beror då ej på, att huset i sig självt är fint, utan därpå, att folket, som bor där, ha förstått att göra lite snyggt omkring sig. Huset var egentligen så dåligt och så fullt av »kuei», onda andar, att ingen ville bo där, och så fick vår mission hyra det på tre år. Att det ej var onda andar, som bodde där nu, det hade jag tillfälle att konstatera de få dagar jag var där, tvärtom var det goda andar. Det första mitt öga mötte, när jag kom in i huset, var dessa ord: »Ordet blev kött». Det var julens text, som ännu var kvar, och mycket annat vackert därjämte.

Sedan vi ätit frukost och anförtrött oss i Herrens hand, gå vi ut för att hälsa på de församlingsmedlemmar, som bo på »gatan». Efter slutad rond gå vi hem för att hämta böcker och ställa sedan våra steg till ett gammalt tempel. Där har truppstyrkan på

platsen tagit in. Många tempel i Kina ha fått upplåta sina portar för militären. Befälhavaren är god vän till K'oh, och han vill också tro på Gud. Därför beslöto vi att först gå dit. Men som det låg i utkanten av platsen, kom ej mycket folk. När vi därför talat en stund, styrde vi våra steg mot hamnen, där vi strax omringades av en hop folk till vilka vi nu fingo tillfälle att tala och sälja böcker. Så hemåt för middag och lite vila. Sedan kommer kvällsmötet. Klockan 6 öppna vi, och sedan en sång sjungits, är lokalen fullsatt. K'oh leder i bön, och sedan predikar Hsu över Matt. 9: 1—8. Så fortsätter jag och talar om »ordet, som blev kött». Det var få, som gingo in och ut under mötet, alla lyssnade uppmärksamt.

Klockan 8 avslutades det allmänna mötet, och sedan firade vi med våra få församlingsmedlemmar Herrens Heliga Nattvard. Sedan var det skönt att få gå till vila. Nästa dag skulle vi ut på

landsbynden.

Tiden är den för kineserna mest lämpliga, som kan tänkas. Arbete och affärer ligga nere för en tid. Det är helg i hela Kina vid nyåret. Vi blevo ej mindre än åtta i sällskapet. Sångböcker, bibeldelar, traktater, ett handklaver och en kornett, se där, vad vi hade med oss. En halv mils vandring för oss till en stor by. På den öppna platsen ställer vår lilla trupp upp. Några toner från kornetten kommer folket att titta ut ur dörrarna. Mest kvinnor. Männen äro redan ute på upptåg, som vi få tala om sedan. Vi sjunga en sång, och så talar K'oh. Under hans tal är det en kvinna, som faller in här och där. Man förstår, att hon förut hört evangelium. Det är henne ej obekant. Några böcker sälja vi och fortsätta sedan vidare. På avstånd se vi en skara människor vid en by. Män utklädda till kvinnor,

sminkade och med flätor gå omkring på stultor från dörr till dörr. Vid varje hus, där det avbrännes smällare, buga de sig. Någon i sällskapet tror, att de skulle bliva retade, om vi ställde till med möte mitt ibland dem, och visst tittade styltmakarna mindre vänligt på oss, när de så gott som ensamma fingo fortsätta med sitt spektakel. I en halv timme lyssnade folket till vårt budskap, och våra böcker såldes nästan slut. Men när vi voro färdiga att gå, kom en kvinna och ropade, att vi måste fortsätta, ty hon hade just kommit och ännu intet hört. Hon ville så gärna höra om Gud. Hon hade varit på ett av missionens sjukhus i Hankow och fått höra om honom. Så måste jag tala en stund, men inte tyckte hon, att hon fått nog. Det gör nog ingen, som börjat törsta efter levande Gud. Jag bad evangelisten taga vara på henne för att om möjligt bliva henne till någon nytta och vägledning. Sedan vi sagt några varningens ord åt ett sällskap, som gick omkring med en drake, och talat i ännu en by, vände vi hemåt. Drakarna äro gjorda av tyg i olika färger på skelett av bambu. De äro 30 à 40 fot långa och bäras på stakar av 8 à 10 män. Dessa gå från hus till hus, och framför varje dörr svänga de i luften med draken. Det är förvillande likt en orms slingringar. Under tiden avbrännas »smällare» av husets folk. Tåget föregås av trumslagare och sådana som slå på gong-gong. Det är ett larm och ett tjut utan all ände. Flera byar slå sig vanligen ihop om sådant. De kunna samla flera hundra kronor och lägga ut för nöjet. Egentligen är det förbjudet, men den lagen, som så många andra, efterleves ej i Kina. Avguder, vidskepelse och nöjeslystnad ligger i det hela, och även om tron på det är borta hos många, är det dock svårt för folket att bryta med gamla inrotade vanor.

(Forts.)

MISSIONEN I ÖSTTURKESTAN

Från arbetet i Jarkend.

Ur ett brev till missionär R. Nyström från missionär *G. A. Arell* i Jarkend av den 16 febr. 1917 anföra vi följande:

Vårt arbete på stationen fortgår på det hela taget som förut. De troende ha vi ej haft annat än glädje av. De äro med på mötena och särskilt de manliga deltaga rätt flitigt. De enskilda mötena på tisdagarna hava vi i flesta fall hos oss. De troende leda turvis. Kinesen Peh* är ofta med. Superga akhon talar i kyrkan var tredje söndag, sedan det blev bestämt, att de övriga manliga skulle deltaga med offentlig bön. Jag är glad åt att han tyckes vara mera intresserad för verksamheten än förut. Gud hjälpe våra kristna att bli helgjutna sådana!

Rätt ofta hava vi varit på basarmöten. För det mesta har Emin akhon varit med, men också Nemet och Seref akhon. Förra veckan var jag vid »Dushänbä basar». Folket lyssnade ovanligt villigt där. Möjligen kommer David Gustafsson att efter hemkomsten från Jengi-Hessar — han for dit i går för att se på starroperationer — företaga en missionsresa. Om jag på något sätt kan komma ifrån, skall jag ock fara ut i sommar.

I barnhemmet äro alla barnen friska. Förra veckan togo vi upp två flickor, den minsta 10, den större 22 månader gammal. Strax före konferensen kom en gosse på två år. Vi ämna taga upp två till, så att hela antalet blir 14 barn.

* Denne man bodde en tid i Kasehgar. Han begärde då undervisning i evangelium och blev undervisad av J. Törnquist, som döpte honom första söndagen i september 1916. Strax därefter flyttade Peh till Jarkend, där han är postmästare.

I skolan hava vi ett 30-tal barn. Den nye läraren Ahmet akhon är duktig i arabiska och persiska, men att undervisa är han ännu klen. Jag undervisar lärarna i metodik en gång i veckan. Så läsa vi arabiska varje lördag. För detta äro de mycket intresserade.

I vårt hem befinna vi oss väl.

Ett muhammedanskt omdöme om kriget.

Missionär *Gottfrid Palmberg* i Jengi-Hessar skriver i ett brev av den 23 december 1916:

Kriget har blivit en orsak till att de okunniga muhammedanerna härute fått kännedom om världen och särskilt Europa. Under krigets första tid visade de flesta endast hån och skadeglädje och tänkte väl, att tiden nu var inne, då deras förmente världshärskare sultanen skulle befästa sin makt genom att underlägga sig de underlägsna folken i Europa. Dessa år ha emellertid bringat dem till en hälsosam men bitter övertygelse om, att de ännu icke äro herrar över världen. Det synes också, som om kriget skulle ha fört dem till sundare tankar och omdömen. Man spårar också nu bland muhammedanerna något av den dystra stämning för att inte säga ängslan, som kriget förorsakat över hela världen. En muhammedan sade för några dagar sedan vid ett samtal: »Detta är ett krig, som inte de stora konungarna tyckas kunna göra slut på och som bringar skada över hela världen, och därför böra vi muselmaner även bedja Allah, att det snart blir slut.» Ett så sansat yttrande om Europas krig hade man för ett par år sedan icke fått höra från en muhammedan.

Kvinnan och missionen.

Ett missionsmöte i Göteborg.

Av Anna Fredén.

I instruktionerna för Allm. Svenska Missionskonferensens Kvinnokommitté heter det bl. a.: »Kommittén har till syfte att bereda svenska kvinnliga missionärer av olika missionsorganisationer och kvinnor, som i hemlandet stödja missionen, tillfälle att lära känna varandra, varandras arbete och arbetsområden samt utbyta erfarenheter till främjande av verksamheten för deras gemensamma och särskilda uppgifter.»

Vid Kvinnokommitténs första sammanträde beslöts på förslag av Arbetskommitténs dåvarande sekreterare, W. Sjöholm, »att gemensamma möten för kvinnor skulle anordnas för att intressera kvinnorna för vad av kvinnan redan är utfört i missionsarbetet samt vad av henne kräves. Ett dylikt möte skulle anordnas i huvudstaden och sedan liknande i andra städer t. ex. Göteborg».

Förliden vår hölls ett sådant i Stockholm och nu den 19—20 maj ett i Göteborg.

Kl. 6 förstnämnda dag samlades i K. F. U. K:s lilla sal i Göteborg så många för saken intresserade kvinnor, som lokalen kunde rymma. Mötet inleddes av fru Anna Peterson, medlem av Kvinnokommittén. Hon hade tillsammans med en representant från var och en av de olika missionsorganisationerna haft anordningarna om hand, ett arbete, som redan från början präglats av förståelse och utförts med glädje. Förståelse och samhörighet var ock vad som från början så tydligt förmärktes. Det låg en stämning av heligt allvar över det hela, som vittnade om att förberedelserna vore gjorda under ansvarskänsla och bön om välsignelse.

Fru Peterson hälsade de närvarande välkomna, redogjorde för planen med mötet och betonade vikten av att vi kvinnor vakna till insikt om vad missionen kräver av oss. Alltför ofta har

den fått nöja sig med en underordnad plats i vårt liv — med smulorna.

För att rådgöra om sättet att få det annorlunda hade vi samlats samt för att få ökad kännedom om de närvarande behoven.

Den första frågan på programmet lydde: »Huru väcka och fördjupa missionskärleken hos oss kvinnor?» Den inleddes av fröken Ida Florell, som i ett utmärkt anförande angav vägen för att nå detta mål. Särskilt slående voro erinringarna angående begreppen »missionsvän» och »missionskärlek». Vilken glädje skänker ej umgänget med vännen? Hur färdig är jag ej att offra mig för honom? Är jag verklig vän av missionen? Är min kärlek till missionen sann, uthållig, uppoffrande?

Andra frågan var närbesläktad med den första och inleddes därför omedelbart efter denna. Den lydde: »Huru få plan och målmedvetenhet i missionsarbetet?» Fru Althea Le Moine förde oss in i innebörden av densamma. Särdeles praktiska voro de vinkar som gävos. Först erinrades om faran av att underskatta Andens betydelse. Jesu första lärjungar voro stilla från det de fått missionsbefallningen till pingstdagen. Anden först, planmässighet sedan. Verklig mission upprinner vid börens källa. Förbön är nödvändig. Missionskunskap likaså. Ingen missionsvän bör vara utan en missionstidning. »Den, som har en missionstidning, kan egentligen inte ha tråkigt.» Den skall läsas från början till slut. På ett blad antecknas tacksägelse- och bönen. Detta lägges i bibeln och får ligga där, tills nästa tidning kommer. Dagligen påminner det till bön och tack. När det nya lägges dit, tages det gamla undan och förvaras. Vid årets slut fästes det samman med de andra till ett litet häfte. Det blir en själarnas missionshistoria av obeskrivligt värde.

Man bör hjälpa de mindre företagssamma att prenumerera på missions-tidningen. Helst på posten, så att den kommer regelbundet.

Betydelsen av bönekretsar, studie-cirklar, det regelbundna givandet o. s. v. framhölls. Särskilt påpekades många olika anledningar, som vi ha till tack-offer, såsom då barnen äro friska, då de sköta sig väl i skolan o. s. v. Vår lättja fördröjer Guds slutmål.

Tredje frågan rörde barnen och lydte: »*Kan barnens fostran inriktas på ett framtida deltagande i missionsarbetet hemma och ute?*»

Utgående från Ordsp. 22: 6 höll fru Anna Peterson över denna viktiga men hittills alltför litet beaktade fråga ett inledningsföredrag, som ställde särskilt alla mödrar inför Guds rannsakande ögon på ett alldeles förkrossande sätt. Vad menade Gud, yttrades det, då han lade barnet i vår famn? Var det inte för att det skulle fostras för himmelriket och än mer: för att skickliggöras för den del av missionen, vartill Herren ämnat det? Man invänder: Vi kunna ej frälsa våra barn. De måste själva träffa sitt val och själva stå till ansvar. Det är sant. Men det är ej endast den sidan av saken vi böra se på. Vad är det, som är det viktigaste för oss att giva dem? Är det kunskap, umgängessätt, förmåga att skaffa sig en god utkomst, eller är det andliga intressen vi sätta högst? Vilka äro våra egna högsta intressen?

Då barnet är litet, ligger själslivet så öppet och klart och är så mottagligt för intryck. Ingen, som sett, hur små barnaögon tindra vid åhörandet av berättelserna om Jesu kärlek till dem och till de små hednabarnen, som sett den glada iver och det intensiva intresset, bör stå tveksam om betydelsen av att vårda det och föra det till vidare utveckling.

Men kan då detta ske? När barnen växa till, synas de få andra intressen. Ja väl. Men ha vi ingen andel däri? — Även om det till en tid kommer att synas, som om någon av dem förlorade intresset, så låtom oss ej förlora modet. Låtom oss likväl fasthålla vid Guds löften, som äro lika orubbliga som Gud själv.

Under diskussionen påpekades varje kvinnas ansvar inför barnen, samt huru Gud stundom giver missionskallelsen redan tidigt i barndomen.

Den långt framskridna tiden tvang till avbrytande av tankeutbytet. Men vi kände alla, att sädets, som utsätts, fallit i beredd jord. Och det skall förvisso bära rik frukt för himlen och Gudsrikets utbredande

På söndagsaftonen samlades en långt större skara kvinnor i K. F. U. M:s rymliga hörsal för att höra om yttre missionen.

Efter några inledande ord av mötets ordförande talade Evangeliska Fosterlandsstiftelsens missionär fröken Wendela Wigert över ämnet: Nödläget på vårt indiska missionsfält och vårt ansvar, fröken Tora Hellgren om arbetet bland Afrikas kvinnor, och undertecknad skildrade några bilder ur den kinesiska kvinnovärlden. Därpå avslöt ordföranden detta för oss alla så rikt givande möte med några sammanfattande ord och uppläsning av det gripande poemet: »Jesus räknar på dig.»

Från början av vår samvaro hade vi känt Guds rannsakande ande ibland oss. Och vi skildes under djup känsla av de stora och delvis nya förpliktelser, som vi kristna kvinnor, jämte vår ansvarsfulla fostraregärning, ha även mot hemmissionen och de hedniska kvinnorna samt verksamheten bland dem.

Missionssinne.

Ur den amerikanska tidningen Vecko-bladet återgiva vi följande gripande berättelse.

I en viss församling var för några år sedan i missionshuset anordnad en sparbössetömning. Pengarne, som hade

insamlats i dessa sparbössor, voro avsedda för yttre missionen. En liten flicka var då jämte sin moder med i möteslokalen. Den lilla undrade, varför bössorna knackades sönder och vad de många slantarna skulle användas till. På hennes enträgna fråga svarade modern, att pengarna skulle användas till inköp av biblar åt hedningarna, så att de skulle få höra och läsa om Jesus och vad han gjort för människornas frälsning. Då bad flickan sin moder, att hon också skulle få en sparbössa för att i den samla något åt hedningarna. Men modern svarade:

»Nej, min lilla flicka, du kan icke få någon; vi äro så fattiga, att vi ej kunna ge något till missionen. Tvärtom, äro vi själva i behov av hjälp.»

Då började den lilla gråta. I samma stund kom predikanten, lade sin hand på hennes huvud och frågade: »Varför gråter du, min lilla vän?»

Barnet svarade: »Jo, för att jag inte kan få en sparbössa och ge något åt Jesus.»

»Gråt inte du», sade predikanten, »du skall allt få en sparbössa du också.»

Han gick efter en sådan och gav den lilla flickan, som nu torkade sina tårar och gladde sig storligen.

Hemkommen sade hon till sin fader: »Pappa, om jag är riktigt snäll hela veckan och inte gör något emot mamma utan lyder och gör som hon säger, får jag då ett öre om lördag att lägga i sparbössan för missionen?»

Fadern log och sade: »Ja, ett öre skall jag väl försöka åstadkomma.»

Flickan var snäll hela veckan och rädd för att på något sätt göra sin moder emot — allt av åstundan att få ettöringen för missionen. När veckan var gången, sade hon till sin fader:

»Har jag varit snäll nog, så att jag får ett öre för min bössa?»

»Vi skola fråga mamma», sade han.

Modern inföll: »Ja, hon har varit snäll, och hon bör få ett öre.»

Den lilla fick den utlovade slanten

och stoppade den med glädje i sin bössa. Så gick det vecka efter vecka på samma sätt. Flickan fick sin ettöring. Och varje gång hon fick densamma, gjorde hon upp med fadern på nytt att få en ettöring till kommande vecka genom att vara i allo lydig och snäll.

Så förgick 50 veckor, och hon lade 50 ettöringar i sin sparbössa. Men så insjuknade hon i difteri, och efter några dagar avsömnade hon i frid och fick gå hem till Jesus. På hennes begravningsdag lade fadern två ettöringar till i hennes sparbössa, så att den skulle innehålla 52 ettöringar, utgörande ett öre i veckan för årets 52 veckor.

Söndagen därefter var det åter sparbössetömning i missionshuset. Den lilla flickans sparbössa bars nu även fram. Predikanten höll ett särskilt tal och meddelade om det, som var förknippat med hennes missionsoffer.

Hennes bössa tömdes. Men bland de 52 ettöringarne befanns också en tioöring. Till en början väckte detta ledsnad hos föräldrarne, ty de tänkte, att deras lilla flicka i sin iver för hednissionen möjligen gjort sig skyldig till någon oärlighet. Men en grannkvinna lugnade snart deras oro. Denna kvinna hade nämligen besökt den lilla flickan, då hon låg sjuk i feber. Hon erbjöd henne 10 öre till en apelsin; men den lilla föredrog vatten och bad grannkvinnan, att hon skulle lägga tioöringen i sparbössan, vilken hon också gjorde.

Ett i sanning berömvärd missionsinne! Vad hon kunde, det gjorde hon.

Huru många ibland oss männe likna henne? Och hur är det med dig och med dina barn, om du har sådana, i denna del? Får Gud något av dig för sin mission? Älska vi Jesus, så är det vår glädje att få giva åt och göra något för honom. Och vem skulle vi älska om icke honom, som gick i döden för oss alla?

G. L. Borg.

PROGRAM

för

Svenska Missionsförbundets
Generalkonferens och 39:de
Årsmöte i Stockholm
den 7—10 juni 1917.

Torsdagen den 7 juni.*Auditorium.*

(Norra Bantorget)

Kl. 10 f. m. öppnas konferensen av ordföranden.

Omedelbart därefter taga konferensförhandlingarna sin början och fortsätta hela dagen med uppehåll endast mellan kl. 2—4 e. m.

Fredagen den 8 juni.*Auditorium.*

Kl. 9 f. m. fortsätta konferensens förhandlingar, tills föredragningslistan är genomgången.

Kl. 11 f. m. Svenska Missionsförbundets Ungdoms konferens enligt särskild föredragningslista.

Kl. 5 e. m. Inre missionens fest enligt särskilt program.

Kl. 8,15 e. m. Konsert.

Lördagen den 9 juni.*Immanuelskyrkan.**S. M. U:s årshögtid.*

Kl. 11 f. m. Inledning av ungdomsförbundets ordförande, rektor *G. Mosesson*.

Kl. 11,30 f. m. Föredrag av kand. *Axel Andersson*, ingenjör *Pedersen* fr. Norge och predikant *G. Ekström* fr. Gävle.

Kl. 5 e. m. Yttre missionens fest med föredrag av lektor *P. Waldenström*. Därefter missionärsavskiljning och farväl av utresande missionärer enligt särskilt program.

Kl. 8,15 e. m. Konsert i *Auditorium*.

Söndagen den 10 juni.*Immanuelskyrkan.*

Kl. 10,30 f. m. Inledning av missionslärare *G. Blomberg*.

Kl. 11 f. m. Predikan av predikant *Oscar Carlsson* fr. Malmö.

Kl. 11,45 e. m. Föredrag av missionär *S. Tännkvist* fr. Kina.

Kl. 2 e. m. Missionsstund för barn, ledd av söndagsskolkommitténs sekreterare *Sam. Larsson*. Tal till barnen av missionärerna fru *Sigrid Högberg* och *Gerda Andersson* fr. Kaschgar.

Kl. 5 e. m. Föredrag av predikant *Josef Rydhe* från Tegelsmora.

Kl. 5,45 e. m. Föredrag om missionen i Kongo av missionär *A. Walder*.

Kl. 6,30 e. m. Föredrag om läkaremissionen av doktor *G. Palmær*.

Kl. 7,15 e. m. Avslutningsföredrag av predikant *J. Nyrén*.

Södra Missionshuset.

Kl. 11 f. m. Inledning av predikant *A. Rosén*.

Kl. 11,15 f. m. Predikan av predikant *M. Mårtensson* från Göteborg.

Kl. 12 m. Missionär *B. E. Rydén* fr. Kina.

Kl. 6 e. m. Föredrag av distriktsföreståndare *C. Mouchard* och predikant *J. Brandel* från Ockelbo.

Betesdakyrkan.*(Floragatan 8.)*

Kl. 11 f. m. Inledning av pastor *Frits Peterson*.

Kl. 11,15 f. m. Predikan av distriktsföreståndare *Emil Kruse*.

Kl. 12 m. Missionsföredrag av missionär *Arv. Larsson* från Kongo.

Kl. 6 e. m. Predikan av predikant *A. Lindström* från Lycksele och distriktsföreståndare *J. E. Jansson*.

Emauskyrkan.*(Karlbergsvägen 52.)*

Kl. 11 f. m. Inledning av predikant *C. A. Hjærtquist*.

Kl. 11,15 f. m. Predikan av distriktsföreståndare *J. Hellström*.

Kl. 12 m. Predikant *P. Olsson* från Gävle.

Kl. 6 e. m. Predikan av distriktsföreståndarna *J. A. Karlman* och *E. Nilsson*.

Missionssalen Valhalla.*(Mästersamuelsgatan 55—59.)*

Kl. 11 f. m. Inledning av predikant *H. Andersson*.

Kl. 11,15 f. m. Predikan av distriktsföreståndare *J. Sahlin*.

Kl. 6 e. m. Predikan av distriktsföreståndare *E. Friman*.

Missionshuset, Kungsgatan 88.

Kl. 11 f. m. Inledning av predikant *Sam. Larsson*.

Kl. 11,15 f. m. Predikan av predikant *Alex. Olsson*.

Kl. 12 m. Distriktsföreståndare *O. Olofsson*.

Kl. 5 e. m. Ungdomsföredrag av predikant *A. Forsman* fr. Oskarshamn.

Mikaelisalen.

(*Riddaregatan 38.*)

Kl. 11 f. m. Inledning av predikant *R. Waldner*.

Kl. 11,15 f. m. Missionsföredrag av missionär *J. Hammar*.

Betelkyrkan, Enskede.

Kl. 12 midd. Inledning av predikant *J. A. Lindberg*.

Kl. 12,15 e. m. Predikan av distriktsföreståndare *W. Walldén*.

Missionshuset i Liljeholmen.

Kl. 11 f. m. Inledning av predikant *R. Lindkvist*.

Kl. 11,15 f. m. Predikan av predikant *Hj. Ekman* från Skutskär.

Kl. 6 e. m. Predikant *Hj. Waldner* från Säter.

Missionshuset Salem, Hufvudsta.

Kl. 11,30 f. m. Inledning.

Kl. 11,45 f. m. Predikan av distriktsföreståndare *P. Nilsson*.

Kl. 6 e. m. Predikan av predikant *J. E. Löfgren* från Finspong.

Betlehemskyrkan, Sundbyberg.

Kl. 11,30 f. m. Inledning av predikant *O. L. Jakobsson*.

Kl. 11,45 f. m. Predikan av distriktsföreståndare *O. W. Genander*.

Kl. 6 e. m. Predikant *J. Werthén* från Mönsterås.

Missionshuset i Hagalund.

Kl. 11 f. m. Inledning av predikant *Hagenfors*.

Kl. 11,15 f. m. Predikan av predikant *L. P. Rodén* från Hedemora.

Kl. 6 e. m. Missionär *N. G. Anvill*.

Missionssalen i Riddersvik.

Kl. 12 m. Predikan av predikant *A. G. Forsgren* från Forshaga.

Bromstens Missionshus.

Kl. 12 m. Predikant *Josef Eriksson* från Smålandsstenar.

Missionsskolan å Lidingön.

Kl. 11 f. m. Predikant *K. F. Kaldén*.

S:t. Peterskyrkan.

(*Upplandsgatan 12.*)

Kl. 11 f. m. Pred. *P. Sigfr. J. Hedman* fr. Harg.

S:t. Paulskyrkan.

(*Adolf Fredriks Torg 10.*)

Kl. 11 f. m. Pred. *Jonas Olsson* fr. Enköping.

Vid samtliga möten upptages kollekt till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet.

PROGRAM

för

Inre missionens fest. Auditorium.

1. Unison sång n:r 29.
2. Inledning av pastor *Karl Palmberg*.
3. Unison sång n:r 3:3.
4. Hemgångna troshjältar av pred. *L. Hallén* samt avskiljning av distriktsföreståndare.
5. Solo- eller körsång.
6. Föredrag av sekreterare *J. Norberg* om farhågor och förhoppningar rörande de andliga rörelsernas framtid.
7. Solo- eller körsång.
8. Unison sång och kollekt.
9. Bön och avslutning av rektor *J. Lindholm*.
10. Sång n:r 618.

Fritt inträde.

Kollekt för inre missionen.

PROGRAM
för
Yttre missionens fest.
Immanuelskyrkan.

1. Unison sång n:r 55.
2. Inledning av rektor *G. Mosesson*.
3. Unison sång n:r 593.
4. Föredrag av lektor *P. Waldenström*.
5. Unison sång n:r 595: 1—3.
6. Avskiljning av nya missionsarbetare.
7. Solo- eller körsång.
8. Minnesord av och till de nya missionärerna.
9. Unison sång n:r 605.
10. Farväl av utgående äldre missionärer.
11. Avslutning av magister *J. W. Håkanson*.
12. Sång n:r 19: 2.

Fritt inträde.

Kollekt för yttre missionen.

Distriktsföreståndarna

sammanträda i *Immanuelskyrkans sal*, 1 tr.,
tisdagen den 5 juni kl. 11 f. m.

Juniorledaremöte

hålles i Valhalla, Mästersamuelsgatan 55,
torsdagen den 7 juni kl. 8 e. m. Närmare
upplysningar lämnas av sekr. *Roth*.

**Predikanternas pensions-, änke- och
pupillkassa**

håller sitt årsmöte i missionssalen Val-
halla *onsdagen den 6 juni kl. 3 e. m.*

Anmälningar om anslutning till kassan
göras till pastor *E. Ungerth*, Örebro.

**Predikanternas sjuk- och begravnings-
kassa**

håller sitt årsmöte i missionssalen Valhalla
onsdagen den 6 juni kl. 6 e. m.

Anmälningar om inskrivning i kassan
göras till predikant *J. A. Lindberg*, Hög-
bergsgatan 27 A, Stockholm.

Expeditionen hålles under konferens-
och mötesdagarna öppen kl. 8 f. m. till kl.
8 e. m. På onsdagen hålles den öppen till
kl. 9 e. m., så att de, som anlända med
kvällstågen, kunna få uppvisa sina fullmak-
ter och få anvisning på bostad.

Ombudens fullmakter till såväl Missions-
förbundets generalkonferens som S. M. U:s
konferens granskas på Svenska Missions-

förbundets Expedition, Barnhusgatan 10, ons-
dagen d. 6 juni samt i respektive konferens-
lokaler omedelbart före konferensernas bör-
jan.

Härberge anskaffas, så långt det är möj-
ligt, för ombuden. Några av dessa äro fria
men för andra erlägges en mindre avgift.
Anmälan därom göres till Missionsförbun-
dets Expedition ju förr dess hellre.

Om någon antecknat sig för härberge
men blivit förhindrad att komma, anmodas
han vänligen att lämna underrättelse därom
senast två dagar före konferensen.

Rabattbiljetter. På alla ångbåtar, som
tillhöra Rederiaktiebolaget Svea och som
gå såväl på Norrland, så långt som till
Luleå, som Syd-Sverige, lämnas 33 $\frac{1}{2}$ % på
de vanliga biljettpiserna för enkel resa i
1:a och 2:a klass.

För att komma i åtnjutande av dessa
förmåner måste man uppvisa legitimations-
kort. Dessa rekvideras från Missionsförbun-
dets expedition med uppgivande av namn
och adress på dem, som skola använda
korten.

Rabattbiljetterna gälla från och med den
1 till och med den 20 Juni.

Förmåner. På därom framställd begäran
har styrelsen för Nordiska museet och Skan-
sen beviljat deltagare och ombud vid vårt
årsmöte rättighet att vid uppvisande av
sina kort få tillträde till *Skansen* och *Nor-
diska museet* mot erläggande av endast halv
avgift.

Till *Biologiska museet*, Djurgårdsslätten,
lämnas tillträde mot en avgift av 25 öre
(den vanliga avgiften är 1 kr.)

Dalarnes Ansgariiförening håller sitt
årsmöte i Borlänge den 30 juni och 1 juli.
Konferensen hålles den 30 kl. 3 e. m. för
Ansgariiföreningen och kl. 7 e. m. för dess
ungdom. Predikanterna bliva pastor *K. Palm-
berg* och missionär *S. M. Fredén* m. fl.

P. Nilsson.

Dalarnes predikantförbund håller sitt
årsmöte i Borlänge den 29 och 30 juni med
början den 29 kl. 3 e. m. Frågor för mötet
sändas till undertecknad före den 15 juni.

P. Nilsson.